

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/49/2025
Identifikačné číslo spisu:	1113242970
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1113242970.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L.. A. N., narodeného X. O.M. XXXX, D. F. XXX, zastúpeného JUDr. Ľubou Berežňaninovou, advokátkou, Prešov, Hlavná 45, proti žalovaným 1/ AQUA - EKO, a. s., Holíč, Námestie sv. Martina 9, IČO: 36 716 341, zastúpenému doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s. r. o., Košice, mestská časť Staré Mesto, Hlavná 25, IČO: 52 651 258 a soukeník - štrpka, s. r. o., Bratislava, mestská časť Staré Mesto, Strážnická 5, IČO: 36 862 711, 2/ L.. A. B., narodenému XX. M. XXXX, N., B. X, zastúpenému doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s. r. o., Košice, Hlavná 25, IČO: 52 651 258, a 3/ HYDROCONSULTING, s. r. o., Bratislava, Bulharská 70, IČO: 35 684 348, zastúpenému doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s. r. o., Košice, Hlavná 25, IČO: 52 651 258, o ochranu autorských práv a vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-20C/133/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. mája 2024 sp. zn. 7Co/214/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. decembra 2018, č. k. 20C/133/2015-390 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) konanie v časti o uloženie povinnosti žalovaným ukončiť projektové práce a stavebné práce, ktorými dochádza k neoprávneným zásahom do autorských práv žalobcu, zastavil (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a vyslovil, že žalovaní I. až III. majú nárok na náhradu trov konania v pomere 100 % (výrok III.).

1.1. Právne vec posúdiac podľa § 190 ods. 1, § 3 ods. 1, 2 a 6, § 8, § 16, § 18 ods. 1, 2, § 21 ods. 1, 2, § 33 ods. 3, 7, 8 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon, § 13 ods. 1, 2 zákona č. 138/1992 Zb. o autorizovaných architektoch a autorizovaných stavebných inžinieroch, na základe výsledkov dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v preukázaní existencie autorského diela žalobcu, do ktorého by bolo žalovanými neoprávnene zasiahnuté. Bolo na žalobcovi, aby preukázal existenciu diela a žalobca je nositeľom práv, ktorých ochrany sa domáha.

Samotné tvrdenie, že nedal súhlas žalovaným k zmenám na stavbe a projektovej dokumentácii, nie je postačujúci. Nie každá časť projektovej dokumentácie môže a musí napĺňať pojmové znaky diela v zmysle autorského zákona. Zmeny realizácie úprav/zmien stavby na objekte MVE, prípadne realizácia objektov na základe projektovej dokumentácie spracovanej žalovaným 2/ a 3/ samé o sebe neznamenia porušenie autorských práv žalobcu. Žalobca nepreukázal, že je autorom diela, z ktorého by vyplýval záväzok realizovať stavbu ako celok pod autorským dohľadom žalobcu a stavbu dokončiť, respektíve realizovať podľa projektovej dokumentácie žalobcu. Súd sa nestotožnil ani s tvrdením, že stavba predstavuje (bez ďalšieho) rozmnoženinu autorského diela žalobcu a že žalovaní sú povinní realizovať stavbu podľa predstáv (pôvodnej myšlienky) žalobcu. Súd prvej inštancie uviedol, že principiálne nespochybňuje, že vo vzťahu k MVE RM došlo k tvorivej duševnej činnosti žalobcu, avšak nedošlo k preukázaniu existencie diela, z ktorého by vyplývalo, že stavba MVE RM ako celok je autorským dielom žalobcu, prípadne by malo za dôsledok preukázaný záver o zásahu do jeho práv a rozsah tohto zásahu. Žalobca sa domáhal uloženia zákazu žalovaným, aby pokračovali vo výstavbe, vykonávali zmeny stavby alebo jej časti alebo dokončili stavbu MVE Ružbašská Miláva - I. etapa alebo jej časti bez súhlasu žalobcu. Aby uvedený petit bol aj vykonateľný, je povinnosťou žalobcu presne označiť dielo, na základe ktorého sa tejto povinnosti domáha, inak by uloženie tejto povinnosti predstavovalo príkaz podvoliť sa vôli autora bez ohľadu na to, či predmet autorskoprávnej ochrany existuje alebo tento vznikne v budúcnosti. Uvedená ochrana musí vychádzať už z existujúceho diela a jeho prejavu, inak ide len o autoritatívnu ochranu myšlienky žalobcu, ktorá sama osebe zákonnú ochranu nepožíva, teda by absentoval právny základ na uloženie tejto povinnosti. Ak aj žalobca je autorom prvotnej myšlienky výstavby MVE, táto skutočnosť sama osebe nezakladá povinnosť iných subjektov túto myšlienku realizovať. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.2. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. mája 2024 č. k. 7Co/214/2019-586 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil (prvá výroková veta). Žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.2. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci bolo potrebné pri posudzovaní nároku žalobcu aplikovať ustanovenia zákona č. 383/1997 Z. z. a zákona č. 618/2003 Z. z. Zdôraznil, že pojem architektonického diela, predmet autorského práva, vznik autorského práva ako aj práva autora, sú v zásade rovnako upravené vo všetkých autorských zákonoch, z uvedeného dôvodu potom posúdenie nároku žalobcu podľa zákona č. 185/2015 Z. z. nemá vplyv na závery prvoinštančného súdu v súvislosti s interpretáciou pojmu architektonického diela, predmetu a vzniku autorského práva a jednotlivých práv autora. Z obsahu podaného odvolania vyvodil, že pre odvolateľa bolo podstatným, že v zákone č. 618/2003 Z. z. bol v ustanovení § 54 ods. 2 upravený predpoklad autorstva. Odvolací súd však nepovažoval argumentáciu žalobcu v súvislosti s predpokladom autorstva za odôvodnenú, a to s poukazom na dôvod zamietnutia žaloby. V plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu v otázke existencie diela, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvoinštančný súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu, že dielo malo byť vyjadrené postupne vytváraním projektovej dokumentácie a sprievodných materiálov po častiach a v rôznom rozsahu, bolo pre úspech v spore potrebné zo strany žalobcu preukázať existenciu diela predložením uvedenej projektovej dokumentácie. Žalobcom predložené protokoly o odovzdaní projektovej dokumentácie žalovanému 1/ nie sú dôkazom, ktorý by preukazoval existenciu autorského diela žalobcu, zvlášť za situácie, keď vo vzťahu k dielu existovali viaceré projektové dokumentácie, pričom žalovaní v konaní namietali, že stavba bola postavená v rozpore so stavebným povolením, resp. v rozpore s projektovou dokumentáciou pripojenou v stavebnom konaní, ktoré tvrdenie žalobca v konaní nikdy nerozporoval. Z uvedených dôvodov potom ani dôkaz 3D modelom vytvoreným v roku 2010 nemohol byť spôsobilým

preukázať existenciu diela tak, aby ho bolo možné posúdiť z hľadiska autorského zákona, preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak uvedený dôkaz nevykonával. Rovnako správne súd prvej inštancie vyvodil vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorým sa domáhal uloženia zákazu žalovaným, aby pokračovali vo výstavbe, vykonávali zmeny stavby alebo jej časti alebo dokončili stavbu alebo jej časti bez súhlasu žalobcu, že bolo povinnosťou žalobcu presne označiť dielo, v opačnom prípade by uloženie uvedených povinností predstavovalo príkaz podvoliť sa vôli autora bez ohľadu na to, či predmet autorskoprávnej ochrany existuje alebo tento vznikne v budúcnosti. Uvedená ochrana musí vychádzať už z existujúceho diela a jeho prejavu, inak ide len o autoritatívnu ochranu myšlienky žalobcu, ktorá sama osebe zákonnú ochranu nepožíva, teda by absentoval právny základ na uloženie tejto povinnosti. K odvolateľom uvedeným skutočnostiam v súvislosti s inými konaniami, ktoré prebiehali medzi žalovanými a spoločnosťami žalobcu, odvolací súd konštatoval, že tieto konania, resp. ich výsledky nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k prejednávanej veci. Vo vzťahu k predloženiu materiálu vyhotoveného odbornou organizáciou o posúdení vplyvov prevedených stavebných a projektových zmien na vodnom diele, odvolací súd s poukazom na § 366 CSP uviedol, že na tento dôkaz nemohol prihliadať, nakoľko ide o tzv. neprípustnú novotu v odvolacom konaní.

2.3. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP; navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil aj trovy dovolacieho konania.

3.1. Dovolateľ namietal, že argumentácia odvolacieho súdu obsiahnutá v odôvodnení napadnutého rozsudku je nedostatočná, nepresvedčivá, vychádza z neúplného zistenia skutkového stavu, čo viedlo aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Uvedené vady namietal žalobca už v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, ale odvolací súd sa s jeho argumentáciou, najmä pokiaľ išlo o bezdôvodné nevykonanie ním navrhovaných dôkazov, ktoré mali smerovať k preukázaniu existencie autorskoprávnej ochrany jeho diela, a teda aj k dôvodnosti podanej žaloby, vôbec nevysporiadal. Túto namietanú vadu odvolací súd neodstránil; práve naopak, „posvätil“ nezákonný procesný postup prvoinštančného súdu, keď bez náležitého doplnenia dokazovania, iba zopakoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne existencie autorského diela.

3.2. Žalobca v priebehu súdneho konania, v roku 2015, objednal spracovanie odborného posudku, resp. odborného posúdenia vplyvov vykonaných stavebných a projektových zmien na vodnom diele - vodnej stavbe RM, a to u odbornej organizácie - České vysoké učení technické v Praze, Fakulta stavební, Katedra hydrotechniky. Keďže išlo o vysoko odborné posúdenie, na ktoré na území SR nie je kompetentná žiadna odborná organizácia, žalobca toto odborné vyjadrenie zadal vyššie uvedenej českej odbornej organizácii, ktorá v roku 2019 vypracovala pomerne rozsiahly a podrobný materiál „Posouzení vlivů provedných stavebních a projektových změn na vodním díle - vodní stavbě Ružbašská Milava“ (ďalej len „Odborné posúdenie“). Toto Odborné posúdenie bolo žalobcovi doručené v priebehu roka 2020. Následne sa s jeho obsahom žalobca detailne oboznámil. Žalobca teda nemohol toto odborné vyjadrenie predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie, jednak preto, že objektívne ešte neexistovalo a tiež preto, že súd mu prakticky vôbec neumožnil predložiť a vykonať pred ním navrhované dôkazy, ktorých cieľom bolo práve preukázanie pojmových znakov autorského diela. Uvedené preukazuje aj písomné podanie - Oznámenie ďalších nových skutočností, ktoré nastali po podaní odvolania zo dňa 17. marca 2022, ktorého prílohou bol vyššie označené Odborné posúdenie. Odvolací súd sa k argumentácii a prílohe tohto písomného podania žalobcu vyjadril tak, že ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní v zmysle § 366 CS, ale tento argument je nesprávny. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané elektronicky dňa 01. apríla 2019. Vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol dňa 07. decembra 2018. To znamená, že žalobca nemal objektívne možnosť toto Odborné posúdenie súdu predložiť, pretože ho nemal k dispozícii.

3.3. Odvolací súd požadoval predloženie predmetnej projektovej dokumentácie k dielu MVE RM - I. etapa. Žalobca túto dokumentáciu nepredložil z dôvodu, že ju nemá k dispozícii. Odovzdal ju žalovanému 1/ a je tiež súčasťou vodoprávneho konania o povolenie vodnej stavby MVE RM - I. etapa, ktoré naďalej prebieha a aktuálne je, podľa vedomostí žalobcu, prerušené. Navyše, projektová dokumentácia obsahuje aj časti - výkresy, ktoré sú čisto technického charakteru, sú v nich rôzne výpočty potrebné na realizáciu a výstavbu stavby. To ale nič nemení na tom, že autorské dielo môže byť vyjadrené v rôznych, ľudskými zmyslami vnímateľných, podobách. Architektonické dielo tak môže byť vyjadrené v 2D forme - projektovou dokumentáciou, v 3D forme ako model a tiež ako realizovaná stavba. Stále však ide o to isté autorské dielo, bez ohľadu na formu a spôsob jeho vyjadrenia. Nemožno teda prijať záver odvolacieho súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, že dôkaz prezentáciou 3D modelu nevykoná z dôvodu, že by išlo o vytvorenie nového hmotného substrátu tvorivej myšlienky žalobcu. Tento argument je nesprávny. Je výsledkom nepochopenia zmyslu a účelu autorskoprávnej ochrany, a teda prejavom svojvôle konajúcich súdov. Predmetný 3D model je len inou formou hmotného vyjadrenia toho istého diela, v žiadnom prípade tu nejde o nové dielo. Tento 3D model bol vyhotovený spoluprácou žalobcu a svedka L.. A. N. v júni 2010, po povodni, ku ktorej došlo začiatkom toho istého roka. Nejde o vytvorenie nového diela, ale o názorné predvedenie stavu tohto diela ako malo vyzerať podľa projektovej dokumentácie žalobcu, ako vyzeralo po povodni a aké zásahy/zmeny na ňom boli vykonané zo strany žalovaných. Žalobca má za to, že ide o kľúčový dôkaz na posúdenie tých relevantných skutočností, ktoré súd žalobcovi vytýka ako nepreukázané, resp., u ktorých neunesol dôkazné bremeno. Žiaden z konajúcich súdov riadne neodôvodnil, prečo neumožnil dôkaz existencie diela a posúdenie toho, či toto dielo je autorským dielom aj ohľadkom na mieste samom a predvedením 3D modelu. Žalobca je presvedčený, že na základe predvedenia tohto 3D modelu by snáď konajúci súd pochopil, v čom spočíva tvorivosť tohto diela, ktoré súdy doposiaľ vnímajú ako keby vôbec neexistovalo, resp. nebolo výsledkom tvorivej duševnej činnosti žalobcu. Žalobca totiž doposiaľ ani nemal reálnu možnosť pred súdom preukázať to, čo od počiatku tvrdí, a to, že predmetná projektová dokumentácia a stavba, ktoré vo svojej podstate predstavujú iba rôznu formu vyjadrenia toho istého diela, rovnako ako jeho 3D model, je autorským dielom žalobcu. Na tomto 3D modeli by zároveň žalobca spoločne s navrhnutým svedkom L.. A. N. súdu dokázali vysvetliť, k akým neoprávneným (žalobcom nikdy neodsúhlaseným) zásahom zo strany žalovaných na tomto diele došlo. Ide práve o tie zásahy, ktoré žalovaní 2/, 3/ v podstate priznali, akurát ich nazvali inak - ako novú projektovú dokumentáciu. Oba konajúce súdy konštatovali, že žalobca nepredložil projektovú dokumentáciu k MVE RM - I. etapa, čo nie je pravda. Žalobca predložil časť tejto projektovej dokumentácie, a to výkres - Situácia stavby MVE RM, na ktorom je žalobca výslovne označený ako autor. Poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 647/2014 z 30. septembra 2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Co 2/2010 a 6Co 3/2010 zo dňa 27. apríla 2011. V prejednávanej právnej veci žalobca nenavrhol vykonanie znaleckého dokazovania. Najprv mal v úmysle súdu predviesť 3D model diela a na ňom ilustračne vysvetliť to, čoho sa žalobou domáha a prečo. Bez tohto predvedenia by nemalo zmysel nariaďovať znalecké dokazovanie, lebo práve pri tomto predvedení by žalobca názorne súdu ukázal a vysvetlil, v čom vidí osobitosť a jedinečnosť diela, ako aj svoj tvorivý vklad. Až v prípade, že by ani to nestačilo, bolo by možné a hospodárne pristúpiť k znaleckému dokazovaniu. Na základe výsledkov predvedenia 3D modelu by potom žalobca i súd vedeli, čo konkrétne ostáva ako sporná skutočnosť, na ktorú je nutné znalecké dokazovanie. Bez tohto predvedenia to známe nie je, a teda aj rozsah znaleckého dokazovania ostáva otáznym. Predmetný 3D model tiež preukazuje dôvod, pre ktorý je žalobca toho názoru, že ním naprojektované a čiastočne postavené dielo je autorským dielom, do ktorého žalovaní neoprávnene zasiahli. Žalobca však vôbec nedostal možnosť toto pred súdom vysvetliť, a to len z toho dôvodu, že súdy tento 3D model vnímajú ako nové dielo, čo je ale nezmysel. Rovnako na tomto modeli chcel žalobca vysvetliť a poukázať na skutočnosti, pre ktoré je výsledkom jeho tvorivej duševnej činnosti. V prípade, že by po vykonaní tohto dôkazu súd mal stále pochybnosti o tom, či ide o autorské dielo, prichádzal by do úvahy návrh na znalecké dokazovanie. Keďže však súdy zmarili žalobcovi možnosť rozvinúť dokazovanie o skutočnostiach, ktoré tvrdil, došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci - najmä pokiaľ ide o vyriešenie základnej právnej otázky, a to, či dielo, ktorého autorskoprávnej ochrany sa žalobca domáha, je autorským dielom v zmysle autorskoprávnej legislatívy alebo nie. K uvedenému pochybeniu došlo z dôvodu, že súdy odmietli vykonať žalobcom navrhnuté dokazovanie. Preto tak rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sú

predčasné a nepreskúmateľné. Svojou povahou sú prejavom svojvôle súdov oboch inštancií, a teda arbitrárne.

3.4. Pokiaľ však vo veci konajúce súdy, napriek tomuto zásadnému nedostatku vo vykonanom dokazovaní, akýkoľvek konečný záver o tejto zásadnej právnej otázke - či dielo žalobcu je alebo nie je autorským dielom, urobili, nemôže konečné rozhodnutie, ako výsledok takéhoto vadného procesného postupu, obstať. Vo svojej podstate je totiž v príkrom rozpore so základnými procesnými zásadami civilného sporového konania, ako aj s konštantnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR. Trpí potom tiež vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je zároveň dovolací dôvod podľa § 432 ods. 2 CSP.

3.5. Závery odvolacieho súdu v bode 37. rozsudku mal za svojvoľné. Skutočnosť, či realizovaná stavba je v dokonalom súlade s projektovou dokumentáciou, podľa ktorej sa stavba zhotovuje, alebo nie je s ňou v súlade, nemá vôbec žiaden vplyv na vznik a existenciu autorského diela. Pokiaľ aktualizáciu, zmenu, resp. prispôbenie zhotovenej projektovej dokumentácie vykonáva sám jej autor (v tomto prípade žalobca), ide z autorskoprávneho hľadiska o tzv. autorskú korektúru, teda o bežný postup, keď autor svoje vlastné dielo finalizuje a upravuje, čím ho zdokonaľuje a dotvára tak, aby vyhovovalo jeho konečnej predstave ako má vyzeráť, príp. fungovať. Ak teda odvolací súd, resp. aj súd prvej inštancie pri odôvodňovaní svojho postupu - nevykonanie žalobcom navrhovaného dokazovania prezentáciou 3D modelu diela MVE RM - I. etapa, vychádzali z toho, že žalobca nikdy nerozporoval tvrdenie žalovaného 1/, že stavba nebola zhotovená podľa projektovej dokumentácie, ide o právne irelevantný argument. Žalobca sa totiž nedomáha právnej ochrany proti oprávneným zmenám diela, t. j. tým, ktoré na ňom vykonal on sám v priebehu jeho vzniku. Súdy oboch inštancií však zjavne opomenuli, že žalovaný 2/, ktorý je zároveň konateľom žalovaného 1/ v priebehu konania priznal, že na stavbe a projektovej dokumentácii MVE RM - I. etapa, po tom, čo ho oslovil žalovaný 1/, začal pracovať a vykonal na nich viacero zmien. Avšak on výsledok svojej činnosti nenazýval zmenami diela - projektovej dokumentácie a stavby MVE RM. Tvrdil, že z jeho pohľadu išlo o novú projektovú dokumentáciu a stavbu. Žalobca sa obrátil aj na disciplinárnu komisiu Slovenskej komory stavebných inžinierov (ďalej len „SK SI“), ktorej doručil sťažnosť na postup žalovaného 2/. SK SI túto sťažnosť žalobcu vyhodnotila ako dôvodnú a žalovaného napomenula, že svojím konaním porušil Etický kódex SK SI. Uvedený list SK SI, vrátane sťažnosti žalobcu sa nachádzajú v súdnom spise. Súdy oboch inštancií rovnako opomenuli, že žiaden zo žalovaných existenciu diela nepopierali; popierali iba skutočnosť, že toto dielo je autorským dielom, a teda nesplňa pojmové znaky autorského diela v zmysle platného autorského zákona.

3.6. K dovolacej námietke podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd v rámci odvolacieho konania prijal námietku žalobcu o nesprávnom hmotnoprávnom posúdení veci súdom prvej inštancie, nezistil však, že by toto pochybenie viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Poukázal na body 34., 35. a 36. napadnutého rozsudku a uviedol, že mal v úmysle preukázať tak existenciu autorského diela, ako aj zákonné pojmové znaky tohto autorského diela. Vo veci konajúce súdy oboch inštancií však na jeho návrhy na vykonanie dokazovania obhliadku na mieste, kde sa dielo - rozostavaná vodná stavba - Malá vodná elektráreň Ružbašská Miláva - I. etapa nachádza, t. j. na rieke Poprad, spolu s prezentáciou 3D modelu stavby MVE RM - I. etapa, ktorý sa dá modulovať (skladať) tak, že jedna jeho verzia zobrazuje dielo tak ako malo podľa projektovej dokumentácie, ktorej autorom je žalobca, vyzeráť, ako vyzeralo po povodni v roku 2010, a aké zmeny v ňom boli urobené zo strany žalovaných 2/ a 3/, zamietli. Na vysvetlenie podstatných skutočností týkajúcich sa opisu tohto diela, jeho žalobcom zamýšľanej podoby a funkčnosti, jeho stavu rozostavanosti a priebehu výstavby, ako aj projektových prác pred povodňou a po povodni v roku 2010, žalobca navrhol vypočuť tiež svedka L. A. N., ktorý sa tiež podieľal na zhotovovaní projektovej dokumentácie tohto diela, najmä pokiaľ išlo o technologickú časť PD, rôzne výpočty a pod.. Najvyšší súd SR sa k preukazovaniu pojmových znakov autorského diela vyjadril vo svojej rozhodovacej praxi tak, že ide výlučne o otázku právnú. Preto odpoveď na ňu nemôže v žiadnom prípade poskytnúť žiaden znalec. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Co 2/2010 a 6Co 3/2010 zo dňa 27. apríla 2011 a rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Zm I 729/32

4. Žalovaní sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP:

8. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade namietanej dovolateľom.

12. V danom prípade vadu konania, ktorou malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces,

vidí dovolateľ predovšetkým v tom, že nižšie súdy nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, v súvislosti s čím neopodstatnene odmietli vykonať dovolateľom navrhované dôkazy, a teda mu znemožnili preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dovolateľ osobitne namieta nevykonanie dôkazu 3D modelom navrhnutým v priebehu prvoinštančného konania a nevykonanie dôkazu predloženého v odvolacom konaní - Odborného poušdenia („Posouzení vlivů provedných stavebních a projektových změn na vodním díle - vodní stavbě Ružbašská Milava“).

12.1. Dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999, R 6/2000).

12.2. K dovolateľom namietanému pochybeniu v procese obstarávania dôkazov najvyšší súd vo všeobecnosti konštatuje, že pokiaľ súd nevykoná v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra najvyššieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020). Na druhej strane Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09).

12.3. Ako vyslovil Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/100/2018 a 5Cdo/202/2018 procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak rozhodnúť, ale neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené.

12.4. Z obsahu spisu vyplýva, že procesné oprávnenie navrhovať dôkazy žalobca v danom spore aj využil, nebolo mu odňaté.

12.5. Dovolací súd z obsahu spisu konštatuje, že s návrhom dovolateľa na vykonanie dokazovania 3D modelom, ktorým dovolateľ mienil ilustračne vysvetliť to, čoho sa žalobou domáha a prečo; pričom pri predvedení modelu by žalobca názorne súdu ukázal a vysvetlil v čom vidí osobitosť a jedinečnosť diela a na základe predvedenia tohto 3D modelu by snád konajúci súd pochopil v čom spočíva tvorivosť tohto

diela, ktoré súdy doposiaľ vnímajú ako keby vôbec neexistovalo, ako aj svoj tvorivý vklad, (str. 7-9 dovolania), sa vysporiadal už súd prvej inštancie, keď nielenže návrh na doplnenie dokazovania zamietol, ale dôvod, pre ktorý tak urobil, v rozsudku odôvodnil (bod 21. rozsudku). Súd prvej inštancie konkrétne poukázal na nadbytočnosť vykonania dôkazov (obhliadkou, výsluchom svedkov L.. A. N., L.. O., p. L.) a vo vzťahu k dokazovaniu 3D modelom navyše poukázal na to, že týmto by došlo k vytvoreniu nového hmotného substrátu tvorivej myšlienky žalobcu, pričom predmetom je ochrana autorského práva ku dňu tvrdeného zásahu (stavebné zmeny od roku 2009).

12.6. Popísanú vadu v dokazovaní ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, namietal dovolateľ už v podanom odvolaní; túto námietku bol povinný posúdiť odvolací súd. Odvolací súd k uvedenému v bode 37. uzavrel, že „Vychádzajúc z tvrdení žalobcu, že dielo malo byť vyjadrené postupne vytváraním projektovej dokumentácie a sprievodných materiálov (pre seba ako investora a následne na základe zmlúv o dielo) po častiach a v rôznom rozsahu, bolo pre úspech v spore potrebné zo strany žalobcu preukázať existenciu diela predložením uvedenej projektovej dokumentácie. Žalobcom predložené protokoly o odovzdaní projektovej dokumentácie žalovanému 1/ nie sú dôkazom, ktorý by preukazoval existenciu autorského diela žalobcu, zvlášť za situácie, keď vo vzťahu k dielu existovali viaceré projektové dokumentácie, pričom žalovaní v konaní namietali, že stavba bola postavená v rozpore so stavebným povolením, resp. v rozpore s projektovou dokumentáciou pripojenou v stavebnom konaní, ktoré tvrdenie žalobcu v konaní nikdy nerozporoval. Z uvedených dôvodov potom ani dôkaz 3D modelom vytvoreným v roku 2010 nemohol byť spôsobilým preukázať existenciu diela tak, aby ho bolo možné posúdiť z hľadiska autorského zákona, preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak uvedený dôkaz nevykonal.“

12.7. Ako je uvedené vyššie, procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Pokiaľ v rozhodovanej veci súd prvej inštancie rozhodol, že určité dôkazy nevykoná, pričom svoje procesné rozhodnutie jasne a zrozumiteľne v konečnom rozhodnutí odôvodnil niektorým z relevantných argumentov nevyhovenia vykonania dôkazného návrhu strany a odvolací súd na základe odvolacej námietky strany sporu tento jeho postup preskúmal a zaujal k nemu stanovisko, nemožno nevykonanie tohto dôkazu považovať za vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

12.8. Dovolací súd konštatuje, že obidve rozhodnutia obsahujú dôvody, prečo nebol vykonaný žalobcom navrhovaný dôkaz oboznámením sa s 3D modelom. Z tohto dôvodu nejde preto o tzv. opomenutý dôkaz. Odvolací súd vysvetlil, prečo vykonanie tohto dôkazného prostriedku bolo z pohľadu meritórneho právneho kontextu bezvýznamné. Podľa tvrdení samotného žalobcu malo byť dielo vytvorené projektovou dokumentáciou a sprievodnými materiálmi, a to po častiach a v rôznom rozsahu, a preto sa možno stotožniť so záverom odvolacieho súdu, že 3D model, vytvorený v roku 2010 (po tvrdenom vzniku sporného diela) nie je spôsobilý preukázať existenciu samotného diela. Z tohto dôvodu nedošlo zo strany nižších súdov k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP nevykonaním navrhnutého dôkazu.

12.9. Dovolací súd na okraj podotýka, že súvisiace tvrdenie dovolateľa, že nižšie súdy nevykonanie žalobcom navrhovaného dokazovania prezentáciou 3D modelu odôvodňovali o. i. tým, že žalobca nikdy nerozporoval tvrdenie žalovaného 1/, že stavba nebola zhotovená podľa projektovej dokumentácie, z obsahu rozhodnutí nižších súdov nevyplýva.

13. Vo vzťahu k dovolacej námietke žalobcu, že odvolací súd neopodstatnene odmietol doplniť dokazovanie dôkazom, predloženým žalobcom v odvolacom konaní, Odborným posúdením, ktoré nie z vlastnej viny nemohol predložiť v prvoinštančnom konaní, keďže vzniklo až po rozhodnutí súdu prvej inštancie, dovolací súd z obsahu spisu zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcovi doručený dňa 18. marca 2019. Návrh na doplnenie dokazovania Odborným vyjadrením zo dňa 17. marca 2022 bol doručený odvolaciemu súdu dňa 18. marca 2022. Odvolací súd odmietol vykonanie tohto dôkazu ako neprípustnej novoty podľa § 366 CSP s tým, že ide o prostriedok procesnej obrany, ktorý však

neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie a zároveň nemožno vyvodiť, že tak nemohol učiniť bez svojej viny do rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 38. napadnutého rozsudku).

13.1. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

13.2. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

13.3. Dovolací súd konštatuje, že v tomto prípade nemožno bez ďalšieho prisvedčiť argumentácii dovolateľa o tom, že nový dôkaz - Odborné vyjadrenie nemohol dovolateľ bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, hoci preukázateľne vzniklo po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ totiž sám tvrdí, že jeho vypracovanie zadal už v roku 2015, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by v priebehu prvoinštančného konania jeho vypracovanie urgoval, prípadne požiadal súd prvej inštancie o realizáciu výzvy na predloženie vyjadrenia vypracovateľovi v zmysle § 189 CSP.

13.4. Bez ohľadu na uvedené však dovolací súd zdôrazňuje, že „Koncentrácia konania sa premieta aj do odvolacieho konania v sporovom konaní, ktoré je postavené na tzv. neúplnej apelácii. Súvisí to s viacerými skutočnosťami a najmä tým, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie sám zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). V prípade, ak odvolací súd dokazovanie dopĺňa, musí postupovať za podmienok uvedených v § 366 CSP, ktorý reguluje tzv. novoty, teda nové prostriedky procesného útoku alebo obrany (bližšie k tomuto pojmu pozri výklad k § 149 a nasl. CSP). Strana môže v odvolacom konaní uplatniť novoty, avšak iba v obmedzenom rozsahu a vo všeobecnosti (s prihliadnutím na kritérium včasnosti) do uplynutia lehoty na podanie odvolania, ak ide o odvolateľa“ (§ 365 ods. 3 CSP). / IVANČO, Marek. § 366 [Novoty v odvolacom konaní]. In: IVANČO, Marek, IVANKO, Daniel a kol. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2026, s. 957, marg. č. 4./.

13.5. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ predložil označený dôkaz až takmer tri roky po uplynutí odvolacej lehoty, nebolo splnené kritérium včasnosti tohto prostriedku procesného útoku v zmysle § 365 ods. 3 v spojení s § 366 CSP a záver odvolacieho súdu o nemožnosti prihladiť na označený dôkaz, je tak vecne správny.

14. Vo vzťahu k dovolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa nedostatkov v procese dokazovania, jeho hodnotenia, nesprávneho zistenia skutkového stavu veci a jeho nesprávneho vyhodnotenie prvoinštančným i odvolacím súdom, dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečiť dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999, R 6/2000).

14.1. Pokiaľ sudy nižšej inštancie opierali svoje zistenia o vykonané dôkazy, ktoré ale nevyhodnotili podľa predstáv žalobcu, nešlo o postup vylučujúci, či znemožňujúci žalobcovi realizáciu procesných práv priznaných mu CSP.

14.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

14.3. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní spochybňuje vykonané dokazovanie a zistenie skutkového stavu, dovolací súd zdôrazňuje, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvody nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Dovolací súd ďalej zastáva názor, že uvedené námietky dovolateľa predstavujú jej prostý nesúhlas s vyhodnotením dôkazov a skutkovým záverom, keď sa dovolateľ bez ďalšieho nestotožňuje so záverom nižších súdov o neunesení dôkazného bremena žalobcom ohľadom existencie autorského diela v zmysle zákona č. 383/1997 Z. z. a zákona č. 618/2003 Z. z., čo ale nepredstavuje zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14.4. Ani nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmatečnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie, pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

14.5. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018).

15. Dovolateľ ďalej namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu.

15.1. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo

vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15.2. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

15.3. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priesiacu sa pravidlám logického uvažovania.

15.4. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie, spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

15.5. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil, v porovnaní so súdom prvej inštancie, na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch.

15.6. Dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu treba pritom posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09).

15.7. V dôvodoch rozsudku odvolací súd vysvetlil, prečo potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá a stručne sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľa

(žalobcu) uplatnenej v odvolaní (body 32. až 38. napadnutého rozsudku). Odvolací súd uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nevyplýva nedostatočnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

15.8. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti spočívajúcu v nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti, extrémnom nesúlade skutkových záverov s vykonaným dokazovaním v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. K arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú dovolateľ namietal, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012).

16.1. Dovolateľ vidí procesnú arbitrárnosť v postupe nižších súdov, ktoré mu neposkytli reálnu možnosť pred súdom preukázať jeho tvrdenie, že predmetná projektová dokumentácia a stavba MVE RM, je autorským dielom žalobcu.

16.2. Dovolací súd k uvedenému poznamenáva, že dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť v spore, je inštitútom práva procesného, pretože je nerozlučne spojené s civilným sporovým konaním a prejavuje sa vo výsledku sporu. Neunesenie dôkazného bremena v sebe obsahuje procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté v spore v jej neprospech. Podstatou inštitútu bremena tvrdenia a dôkazného bremena procesnej strany je tvrdiť a preukázať svoj nárok, pričom ale o tom, či niektorý dôkaz je relevantný k posúdeniu podstaty veci je, plne v súlade s podstatou civilného procesu, vecou posúdenia konajúceho súdu a nie strany konania. Nie každý dôkaz je spôsobilý zmeniť úvahy súdu smerom k posúdeniu sporu a do dôkaznej núdze sa môže procesná strana dostať, aj keď navrhne viacero dôkazov, ktoré ale nie sú relevantné pre rozhodnutie veci.

16.3. Procesná aktivita strán sporu v zmysle čl. 8 CSP a § 149 CSP a ich zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena v kontradiktórnom sporovom konaní leží výlučne na stranách sporu. Povinnosť strany sporu preukázať vlastné tvrdenia, z ktorých odvodzuje svoje právo, nemôže byť prenášaná na protistranu, pretože by to bolo v rozpore so základnými princípmi kontradiktórneho procesu, ako aj s princípom zodpovednosti za unesenie dôkazného bremena a princípom formálnej pravdy uplatňovanej v sporovom konaní.

16.4. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca, zastúpený v konaní advokátom, bol aktívny, v priebehu konania sa k veci relevantne vyjadroval písomne i ústne na pojednávaniach súdu, predkladal skutkové tvrdenia a označoval dôkazy na ich preukázanie, vyjadroval sa k dokazovaniu, vykonanému súdom prvej inštancie a uplatňoval opravné prostriedky. Zo strany nižších súdov nebol zistený žiaden procesný postup, ktorým by žalobcu z uplatňovania jeho procesných práv vylučovali. Pokiaľ však žalobca svoj procesný útok založil na tom, že je autorom autorského diela, do ktorého práv bolo zasiahnuté konaním žalovaných, bolo jeho povinnosťou nielen tvrdiť skutočnosti, ale ich aj preukázať. Vzhľadom na záver odvolacieho súdu ale žalobca uvedenú povinnosť nesplnil, dôsledkom čoho bol jeho neúspech v spore,

ktorý sa prejavil zamietnutím žaloby. Povinnosť tvrdenia strany sporu a podopretia svojho tvrdenia dôkazmi v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP, procesné povinnosti a procesné bremená). Pokiaľ žalobca neunesol túto svoju povinnosť, nemôže svoju nesplnenú povinnosť unesenia dôkazného bremena zastierať, či zamieňať tvrdením o nesprávnych, neúplných skutkových zisteniach a právnom posúdení sporu či arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

17. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa, ktorý v tejto súvislosti s nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzavrel, že také pochybenia súdov v procese dokazovania, ktoré by znemožnili žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP z obsahu spisu nevyplyvajú. Prípustnosť dovolania z tohto dôvodu tak zistená nebola.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“).

22. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

23. Dovolateľ argumentuje, že najvyšší súd sa k preukazovaniu pojmových znakov autorského diela vyjadril vo svojej rozhodovacej praxi tak, že ide výlučne o otázku právnu. Na vyriešenie tejto otázky však konajúci súd musí mať potrebné podklady, ktoré môže získať jedine z riadne vykonaného dokazovania. Pokiaľ však dokazovanie v potrebnom a žalobcom navrhovanom rozsahu, nevykoná, je vylúčené, aby mohol dospieť k akýmkoľvek relevantným záverom - skutkovým i právnym, ktoré by boli dostatočným podkladom pre meritórne rozhodnutie. Pokiaľ však vo veci konajúce súdy, napriek tomuto zásadnému nedostatku vo vykonanom dokazovaní, akýkoľvek konečný záver o tejto zásadnej právnej otázke - či dielo žalobcu je alebo nie je autorským dielom, urobili, nemôže konečné rozhodnutie, ako výsledok takéhoto vadného procesného postupu, obstať. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu

SR, sp. zn. 6Co/2/2010 a 6Co/3/2010 zo dňa 27. apríla 2011 a odbornú spisbu v spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu české republiky (Nejvyšší soud ČR, sp. zn. Zm I 729/32 (č. 5109/1934 Zb. rozh. tr.) In: Adamová, Z., Hazucha, B. Autorský zákon. Komentár. 1. vydanie. Bratislava C.H. Beck 2018, s. 39-40).

23.1. K pojmu ustálená súdna prax dovolacieho súdu sa Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze, sp. zn. I. ÚS 115/2020 zo dňa 6. októbra 2020 vyjadril nasledovne: „Na posúdenie, či ide o otázku už vyriešenú ustálene, treba potom aplikovať výklad najvyššieho súdu o ustálennej praxi dovolacieho súdu. Podľa najvyššieho súdu "ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali." (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017, 6Cdo/129/2017, 8Cdo/33/2017). Inak povedané, pokiaľ nejde o rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (relevantné sú aj staršie zbierky, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu z 24. januára 2018 sp. zn. 6Cdo/29/2017), tak možno za ustálenú prax považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to (i) buď je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo (ii) názor je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia, malo by ísť o "viacero" takýchto rozhodnutí. Ak aj najvyšší súd mieni pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu začleniť aj v príslušnej zbierke nepublikované rozhodnutia, musí byť rozhodovacia činnosť senátov najvyššieho súdu skutočne opakujúca sa. Len tak sa naplní záver, že ide o rozhodovaciu prax ustálenú. K tomu, že ide o rozhodovaciu prax ustálenú (a teda opakujúcu sa), by ďalej malo nasvedčovať to, že tieto nepublikované rozhodnutia sú verejne dostupné a ľahko dohľadateľné (najmä prostredníctvom internetu) aj pri bežnej lustrácii medzi rozhodnutiami najvyššieho súdu k danej právnej otázke, keďže ich je opakujúce sa množstvo. Ak by však takéto nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu neboli verejne dostupné a dohľadateľné (ako napr. najvyšším súdom uvádzané rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/126/97), nemožno ich považovať za ustálenú prax dovolacieho súdu. Ustálená prax musí byť zrejmá nielen dovnútra (že o nej vie najvyšší súd, prípadne sporové strany), ale aj navonok (vo vzťahu k verejnosti). Ak nastane situácia, že najvyšší súd považuje určitý právny názor za ustálený, mohlo by to byť pre najvyšší súd impulzom na jeho publikáciu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Tým sa zároveň odstráni neistota týkajúca sa toho, či ide o právnu otázku v praxi dovolacieho súdu vyriešenú alebo nie (pozri aj I. ÚS 51/2020)."

23.2. Dovolací súd zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uznesením sp. zn. 6Co/2/2010 a 6Co/3/2010 zo dňa 27. apríla 2011 zrušil rozsudok prvoinštančného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Z hľadiska vyššie uvedených záverov ústavného súdu potom dovolateľom označené rozhodnutie nespadá do pojmu ustálená súdna prax dovolacieho súdu a pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je relevantné.

23.3. Odhliadnuc od uvedeného, dovolací súd má za to, že dovolateľom označené rozhodnutie ani nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, pretože nižšie súdy v súdnej veci nezaložili svoje zamietavé rozhodnutie len a výlučne na záveroch znaleckého posudku, ktorými by boli prekročené oprávnenia znalca (ako tomu bolo v konaní sp. zn. 6Co/2/2010 a 6Co/3/2010), ale na vyhodnotení všetkých skutkových i právnych okolností rozhodovanej veci. Dovolateľ zároveň opomína vziať do úvahy následný právny záver najvyššieho súdu v označenom rozhodnutí, že každý počítačový program „nemožno automaticky považovať za autorské dielo; dielom sú len tie programy, u ktorých je možné

zákonné znaky diela preukázať.“ Vzhľadom na záver nižších súdov, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu autorského diela, ani nie je možné konštatovať odklon od dovolateľom označeného rozhodnutia najvyššieho súdu. Treba totiž zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)unesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

23.4. Pokiaľ dovolateľ argumentuje rozhodnutím českého najvyššieho súdu, dovolací súd pripomína, že rozhodnutia Najvyššieho soudu České republiky, rovnako ako odborná spisba, na ktorú žalobca poukazuje, nepredstavujú všeobecne záväznú ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu.

23.5. Dovolací súd tak uzatvára, že dovolateľovi sa nepodarilo vymedziť ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa nižšie súdy v prejednávanej veci mali odkloniť.

24. Zhrnúc uvedené, dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné podľa § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi (§ 447 písm. f) CSP).

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.